

daaraan het persoonlijk, het gemeenschappelijk christelijk leven van dezen tijd?

Veel meer heeft men een klaagzang aan over de tegenwoordige geestelijke inzinking. Men konstaleert die als een feit. Men wenscht, dat het veranderen mocht. Maar daarmee schijnt het geloof dan ook zijn hoogste veerkracht te hebben getoond.

Men verontschuldigt zich over het uithijven van groote daden met de verzuchting: toen dit genie en dat talent nog leefde, was het mogelijk ze tot stand te brengen, maar God heeft ze ons ontnomen, wij hebben daarin te berusten.

Voorwaar, een vroom-zachte peluw voor een lachschenden christen, voor een geestelijk moede kerk.

Men leeft uit oorzakelijkheid. Dit en dat ontbreekt om geweldige geesteskracht te openbaren. Daarmee is immers alles verklaard?

Men leeft niet of niet genoeg uit doelbewustheid.

Men hoort het wakkerschuddende woord niet: Gij zult verschijnen voor God in Sion, op Sion zult gij God zien.

De Korachieten van onzen psalm hadden een andere ervaring. Menscheijkerwijze moest het beklimmen van den tempelberg hen afmatten. Oorzakelijk geredeneerd moesten zij, naarmate zij langer reisden te meer uitgeput raken. Doch die berekening ging niet op. Zij voelden zich hoe langer hoe krachtiger worden. Want deze gedachte hield hen in spanning: wij zullen weldra op den top zijn. Daar zullen we Gods schaduw zien. Dat heerlijke doel won het van alle oorzaken.

Er zou niet zulk een lust tot rust in de kerk, niet zulk een uitputtingsgevoel in de ziel van Gods kind zijn, indien beider leven meer op het doel waren gericht!

Als dit meer onder ons tintelen ging: wij zullen God zien, God niet in een schaduw, God niet in een wolk, maar God in den verheerlijkten Christus, wij zouden niet rusten in wat wij verkregen, maar zonder eenige vermoeidheid te kennen optrekken naar den top, welke omstraald is van het eeuwige licht, waarin God zich openbaart.

De krachten in de kerk zijn er, afgedacht van wie ons ontvielen.

Er is zelfs een toename in kracht, een vooruitgaan van kracht tot kracht, als de geloovigen maar bunkeren naar het doel.

Doorleef dat, o mijn ziel.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

VII.

De Bijbelvertaling I.

De indruk, welke de behandeling van het voorstel-Leiden inzake de Bijbelvertaling bij ons achterliet, behoort niet tot de aangenaamste, welke wij van de Synode meedroegen.

Niet, dat de discussie ook maar één oogenblik inbreuk maakte op den broederlijken geest der Synode.

Ofschoon de bespreking wel eens een warmtegraad bereikte, waartoe men bij vorige beraadslagingen nauwelijks opklom, werd de strijd toch door ridderlijkheid gekenmerkt.

Het is dan ook niet de vorm der discussie als wel de uitslag der stemming, welke op ons een indruk maakte, welke ons onlustgevoel opwekte.

Het konservatisme — en dan niet in den goeden, maar in den minder goeden zin van het woord — had hier een overwinning te boeken.

Zoo althans naar onze — uiteraard subjektieve — beschouwing.

Het voorstel, gelijk het op de Synodale tafel was neergelegd, was zoo bescheiden mogelijk.

Bescheidener kon het wel niet zijn.

Het luidde:

„De Synode benoeme Deputaten om te onderzoeken of thans voor onze kerken de tijd gekomen is een verbeterde (nieuwe of herziene) bijbelvertaling ter hand te nemen en (indien Deputaten tot een resultaat in bevestigenden zin komen) een concept op te stellen van de maatregelen, welke de Synode bij de uitvoering daarvan zal hebben te nemen.”

Zoo had de kerk van Leiden het geformuleerd.

En de kerk van Vlaardingen had een betuiging

van instemming daarmee de Synode toegezonden.

Er werd dus voorloopig niets meer gevraagd dan Deputaten te benoemen.

Die zouden in eerster instantie niets anders te doen hebben dan te onderzoeken of de tijd, waarvan de Synode van 1917 gesproken had, nu was gekomen.

En alleen wanneer het onderzoek in bevestigenden zin uitviel, zouden zij hebben op te stellen een concept, waarin werd uitgewerkt de wijze waarop het werk zou moeten geschieden.

Een onderzoek werd gevraagd.

Meer niet.

Doch zelfs dat onderzoek werd van de hand gewezen.

Waarom?

We zullen hier de voornaamste argumenten, welke tegen het voorstel werden aangevoerd, de revue laten passeeren.

Het eerste was dit: dat op de Synode in 1917, alzoo voor tien jaren, pas een beslissing was genomen en dat zulk een termijn van tien jaren voor het kerkelijk leven weinig beteekende. Met een uitvinding als de radio stond dat anders. Daarbij kan in tien jaar heel wat gebeuren. Vandaar dan ook, dat de Synode over het voorstel inzake radio-uitzending gunstig besliste. Maar nopens de verbeterde bijbelvertaling kon dit niet. De commissie van rapporteurs adviseerde dan ook de Synode om te overwegen, „dat het wenschelijk is zich in de zaak der Bijbelvertaling te houden aan de lijn, door de Synode van Rotterdam 1917 aangegeven”.

Was dit argument steekhoudend?

Laten wij het eens onderzoeken.

Het trekt al dadelijk de opmerkzaamheid, dat zoowel het voorstel-Leiden als het voorstel van de Synodale Commissie zich op het besluit van de Synode van Rotterdam beroepen.

Immers, al spreekt het voorstel-Leiden niet met evenzoveel woorden van de beslissing te Rotterdam, de passage „of thans voor onze kerken de tijd gekomen is”, is daarop zeer duidelijk een terugslag.

De Synode van Rotterdam had uitgesproken, dat toenmaals de tijd nog niet was aangebroken om het initiatief te nemen tot een nieuwe vertaling of herziening maar dat zij, wijl er „voor een nieuwe vertaling of herziening nog allerlei voorarbeid verricht dient te worden”, het „echter wenschelijk acht, dat deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde kerken, zoo mogelijk in overleg met elkander, den voor deze zaak noodigen voorarbeid ter hand nemen of voortzetten”.

Het zat dus op den voorarbeid vast.

Intusschen is, gelijk men weet, door „deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde kerken” sinds 1917 een voorarbeid geleverd, waarvoor men respect moet hebben.

Wij hebben onze lezers indertijd uitvoerig ervan op de hoogte gesteld en berekend, dat reeds meer dan een derde van heel de Schrift in streng exegetische bewerking voor ons lag.

Lag het dan niet voor de hand, dat men tot de Synode kwam en zei: in 1917 was er nog weinig of geen voorarbeid gereed, nu ligt reeds een zeer belangrijk deel klaar, zoudt gij nu niet eens willen laten onderzoeken of die voorarbeid genoegzaam is om met een verbeterde vertaling aan te vangen?

Lag dat niet geheel in de lijn van 1917?

Doch er werd geantwoord: van 1917 tot 1927 zijn slechts tien jaren. En wat beteekenen tien jaren voor dit werk.

Dat lag zeker niet in de lijn van 1917.

De Synode van Rotterdam bepaalde toch niet, dat die voorarbeid minstens een 25 of 50 jaar in beslag moest nemen!

Ze stelde — en terecht — geen termijn.

Het gaat slechts om het voldoende van den voorarbeid.

En dan zonder nader onderzoek uit te maken: in tien jaar kan niet aan de voorwaarde van de Synode van Rotterdam voldaan zijn, mag dat wel als een ernstig opnemen van de zaak worden beschouwd? Schuilt hier niet achter een zekere moeheid, waardoor men tegen een onderzoek opziet, dat misschien zou kunnen leiden tot het aanvaarden van een nieuwen, zeer zeker zwaren arbeid?

Ook nog om een andere reden kan dit argument ons niet bevalen.

Het komt feitelijk hierop neer: naar het uitwendige, zooals uit de exploitatie van de radio voor

kerkelijke doeleinden blijkt, leven wij snel, maar naar het inwendige leven wij langzaam.

Hier wordt iets als een normaal verschijnsel konstaleerd, wat, op den keper bezien, indien het waar zou wezen, een felle aanklacht tegen onze kerken zou zijn.

Als de inwendige reformatie van een kerk met de uitwendige geen gelijken tred houdt, mag dat nooit als een verontschuldiging worden aangevoerd, maar moet dit als een oordeel tegen de kerk worden uitgebracht.

En hoewel we niet kunnen ontkennen, dat de inwendige vooruitgang onzer kerken in tempo wel wat achterstaat bij de uitwendige en daarop ook gedurig hopen te wijzen, zoo mogen we toch, wat de uitlegging van het Woord Gods, alzoo den voorarbeid voor een verbeterde vertaling betreft, niet klagen.

Het argument der tien jaren dankt ons dan ook nimmer broos.

Een tweede argument scheen sterker: „men kan niet zeggen, dat door de Statenoverzetting aan de gemeente het Woord Gods wordt onthouden”.

Het schijnt daarom sterker, omdat de Synode van Rotterdam hetzelfde uitsprak.

Maar vergeten werd, dat op diezelfde Synode een rapport werd uitgebracht, waarvan de conclusies werden aangenomen en waarin zeer krasse uitdrukkingen voor de gebrekkigheid der Statenvertaling werden gebezigd.

Wij hebben het heele rapport een paar jaar geleden in ons blad laten afdrukken, maar wij willen de bedoelde krasse uitdrukkingen nogmaals citeeren. De spatieeringen zijn van ons.

„Stellen wij nu de vraag, hoe het in dit opzicht met de Statenvertaling is gesteld, dan moet zeer zeker allereerst worden gezegd, dat vele onvolkomenheden voor den gewonen Bijbellezer (d.w.z. voor hem, die den grondtekst niet kan nagaan) of van geene of van zeer ondergeschikte betekenis zijn, omdat de aan te brengen verbeteringen hem voor het beter verstaan van de bedoeling der Schrift op dat punt niet of zeer weinig zou baten. Dit geldt van de overgrootste meerderheid der tekstverbeteringen, maar ook van een zeer groot aantal verbeterde vertalingen.

Aan de andere zijde valt niet te ontkennen, dat er, vooral onder de in de Statenoverzetting voorkomende minder juiste vertalingen een aantal zijn, die het verstaan van de bedoeling der Schrift op een bepaalde plaats grootelijks belemmeren of zelfs onmogelijk maken; en evenzoo, dat de verouderde uitdrukkingwijze meermalen ernstige moeilijkheden oplevert.

De bezwaren, die hieraan verbonden zijn, springen in het oog. Bij het persoonlijk en huiselijk gebruik wordt het verstaan van bepaalde gedeelten der Schrift erdoor belemmerd; want natuurlijk in het bijzonder geldt van hen, die niet bij de Schrift opgevoed en dus niet aan haar taal gewend zijn, en wien b.v. door colportage de Bijbel in handen wordt gegeven. Maar ook bij de verklaring der Schrift in den Dienst des Woords doen zich soms de hiernit voortvloeiende moeilijkheden voor. Niet ten onrechte is met het oog hierop meermalen de klacht aangeheven, dat de behandeling van sommige Schriftgedeelten door de gebrekkige vertaling of ten zeerste bemoeilijkt of vrijwel onmogelijk wordt gemaakt.

Bij dit alles komt een bezwaar van een nog meer algemeen karakter. De achterstand der Statenvertaling bij de huidige ontwikkeling der wetenschap moge niet zonder meer als een argument voor hare onbruikbaarheidsverklaring kunnen gelden, toch brengt ze in de praktijk ook een algemeen gevaar met zich mede, dat niet mag worden onderschat. Het gevaar, dat altijd dreigt, wanneer de Kerk geen genoegzame rekening houdt met den gang van het leven rondom haar, bestaat ook hier. Voor sommige gemeentelieden kan deze achterstand niet geheel verborgen blijven. Dit nu kan leiden tot een ongewenscht wantrouwen jegens de Statenvertaling en tot een evenzeer ongewenscht gebruik maken van nieuwere reeds verschenen of nog te verschijnen overzettingen, welker gebruik natuurlijk bovenal gevaarlijk is,